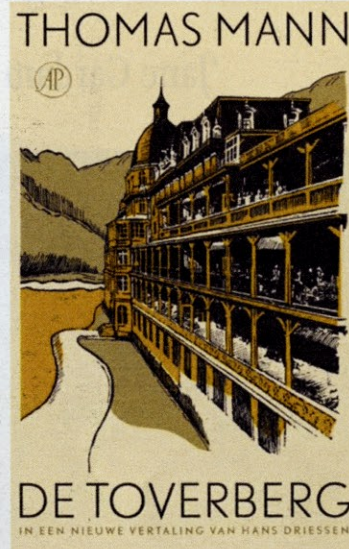


Welk boek of kunstwerk heeft in uw leven iets beslissends teweeggebracht?

Deze week **Emily Kocken**: celloconcert van Dvořák door Rostropovich en 'De Toverberg' van Thomas Mann



## ‘Mann dreef me naar het schrijven’

JOOST VAN VELZEN

**Kan een kunstwerk zoveel met iemand doen dat het van beslissende invloed is op een mensenleven?**

“Goh. Ja, ik denk het wel, misschien neem je andere beslissingen dan voor die ervaring met dat kunstwerk. Moeilijk om te zeggen hoe je dat in het dagelijks leven merkt. Het is niet zo zwart-wit. Ik vond het best een confronterende vraag. Je gaat toch over jezelf nadenken.”

**Kwam u daarbij nog tot nieuwe inzichten?**

“Ik geloof wel dat ik nu weet dat een ommekeer weliswaar iets nieuws moet zijn, een andere richting, maar dat die richting wel moet aansluiten bij wie je bent en hoe je bijvoorbeeld bent opgevoed.

Ik kom uit een tamelijk traditioneel gezin, mijn keuze voor dit celloconcert van Dvořák kun je daar niet los van zien. Het Concerto in B mineur, Opus 104, is een romantisch stuk, tenminste in de uitvoering met Rostropovich. Ik was 14 toen ik het hoorde, en dat het iets in mij losmaakte, dat zag mijn omgeving ook gebeuren. En het zat er al eerder in, ik schijn als peuter al op vioolmuziek in de supermarkt gereageerd te hebben. Wat is dit, vroeg ik mijn moeder dan.

**Emily Kocken** (New York, 1963) tekent, fotografeert, bouwt installaties. Ze publiceert verhalen en boeken. Haar roman ‘De Kuur’ verschijnt op 30 mei.

Toen ik 18 was, ben ik er echt iets mee gaan doen en ging ik naar het Brabants Conservatorium in Tilburg. Dit celloconcert markeerde mijn keuze voor de kunstzinnige kant van het bestaan.”

**Toch bent u geen cellist geworden.**

“Ik heb net een roman geschreven die sterk verwijst naar de literaire klassieker ‘De Toverberg’ van Thomas Mann. Een heel bijzonder boek, waar je wel moeite voor moet doen. Het is zelf bijna een berg die je moet beklimmen. Ik weet niet meer precies wanneer ik het las, maar het verhaal maakte in ieder geval veel indruk op me. Toch vanwege de thematiek. Het terugtrekken van een groep mensen in een bubbel, de dood die steeds op de loer ligt; het is fascinerend. Ook de tijd speelt een hele grote rol in het werk van Mann. De wetmatigheid daarvan, dat heeft iets heel verontrustends. ‘De Toverberg’ heeft me uiteindelijk naar het schrijven gedreven. Dat is een lange weg geweest. Dingen gaan zoals ze gaan, om het Cruijfferig te zeggen. Zonder dat celloconcert van Dvořák was ik misschien eerder schrijver geworden.”